

EIGENWAARDE / IDENTITEIT / RESPECT

Ik ben Renata Boston, een bruine vrouw, 46 jaar jong en woonachtig in Amsterdam Zuidoost. Sinds 2013 heb ik Re-Boost opgericht voor jongeren/jongvolwassenen. Dit is waar ik al jaren van droomde en de droom werd werkelijkheid. Het is hard werken, ik heb offers moeten brengen

en nu nog om dit voor elkaar te krijgen. Maar doordat ik mensen om mij heen heb die ook in deze jongeren/jongvolwassenen geloven net als ik, en als ik zie hoe zij zich ontwikkelen, geeft mij dit die Boost om door te blijven gaan ondanks het feit dat ik er nu nog niet mijn broek mee kan ophouden.

Waarom vertel ik dit verhaal, dit heeft indirect allemaal te maken met de actualiteiten van nu (Zwarte Piet-discussie, Sylvana Simons, politie optredens). Ik probeer altijd het positieve uit het leven te halen en er zo ook in te blijven staan en probeer dit ook over te brengen aan de jongeren/jongvolwassenen met diverse culturele achtergronden die de afgelopen bijna 4 jaar bij Re-Boost hebben aangeklopt voor hulp. Veelal met een bruine huidskleur, laag zelfbeeld, identiteit voor zich zelf nog onbekend en of onduidelijk. Ik probeer ervoor te zorgen dat zij die nog wankel op hun benen staan vooral in hun eigenwaarde worden versterkt. Er is al vaak zoveel misgegaan in hun leven en dat probeer je dan te herstellen, in hoeverre dat mogelijk is, met de boodschap 'het komt wel goed'.

Ik kan blijven zeggen 'het komt wel goed' en als voorbeeld/rolmodel fungeren, maar ook ik ben een onderdeel van deze maatschappij waarin wij leven. Ik merk dat ook ik er zo langzamerhand indirect last van krijg van alle negatieve taferelen die zich nu afspelen. Ik heb altijd geloofd in de kracht van jezelf en dat je vanuit deze kracht bergen kan verzetten, invloed kan uitoefenen op hoe mensen naar jou kijken/omgaan, dat je anderen kunt onderwijzen (dit kan in mijn ogen overigens alleen als je weet wie jij zelf bent, waarvoor je staat, in de positieve zin van het woord enzovoort) zelfs dat je bepaalde vooroordelen die men heeft of jij zelf min of meer kan doen verminderen.

Al die jongeren/jongvolwassenen die nog niet zover zijn, wil ik deze principes bijbrengen/aanleren. Maar op het moment dat ze bij mij de deur uitlopen, worden zij weer geconfronteerd met de akelige realiteit die verdeeldheid, respectloosheid, uitsluiting, discriminatie, onrecht heet.

Ik leer ze juist om zichzelf mooi te vinden, een winnaar te zijn, dat ze kunnen bereiken waar zij over dromen mits ze bereid zijn om eraan te werken en dat zij zichzelf ook als volwaardige burgers mogen gaan beschouwen in deze multiculturele samenleving. Dit alles wordt gauw weer teniet gedaan waardoor alle vooroordelen en oordelen die er bestaan over vooral buitenlandse jongeren/jongvolwassenen in stand blijven, maar ook hoe zij over zichzelf denken met alle gevolgen vandien. Hoe confuus kun je iemand maken die het al is, hoe kun je verandering, empathie, eenheid, verandering, samenhang, wederzijds respect willen als jezelf niet in de spiegel wilt kijken en erkennen dat er voor jou ook nog werk aan de winkel is? Men zegt altijd wat je zaait, zal je oogsten. Je zult de dingen die jij graag wilt/wenst eerst

zelf moeten naleven, ter hand moeten nemen. Wil je hetgeen ook terug mogen ontvangen?

Iedereen wil toch graag gehoord, gezien en serieus genomen worden. Maar het wordt steeds duidelijker dat er verdeeldheid heerst, dat sommige groepen worden uitgesloten, dat men tegenwoordig vindt dat je respectloos met elkaar mag omgaan, je niet meer voor elkaar hoeft open te staan, elkaar onrecht aan mag doen enzovoort. Wij kunnen het ontkennen maar de samenstelling van de samenleving is veranderd. Meninge, overtuigingen, normen, waarden veranderen mee. We kunnen ertegen blijven vechten maar dat is voor mijn gevoel water naar zee dragen en nog veel meer kapot maken dan je lief is. Wij volwassenen/ouders zijn er straks niet meer en dan moet de jonge generatie het van ons gaan overnemen. Hier zullen wij het goede voorbeeld moeten geven want wie hebben zij anders om als voorbeeld te nemen. Willen wij nog van onze laatste jaartjes genieten op deze aardbol dan is het vooral nodig om ervoor te zorgen dat de jongeren die een groot deel van deze multiculturele samenleving vormen en die straks nog veel groter is niet met onze ballast worden achtergelaten.

En dan komen we weer terug bij Re-Boost. Hoe kan ik vanuit mijn positie een positieve bijdrage leveren om het tij een beetje te keren. Ik blijf vooral geloven in de eigen kracht van deze jongeren /jongvolwassenen en blijf mijn positiviteit overbrengen. Wellicht een beetje overmoedig. Maar als iedereen zou kunnen bedenken op welke manier je een positieve bijdrage zou kunnen leveren aan deze multiculturele maatschappij, waarin wij allemaal een onderdeel van zijn, dan zouden we het best nog lang met elkaar kunnen volhouden.